

ROMANÇ DEL SANT MISTERI DE CERVERA (Jaume Arnella)

La història que ara us explico

Amics, oients i companys

Va passar al segle XVI

Fa quatre-cents setanta anys.

Una història de Cervera

Que tota la població

Hi té moltíssim de respecte

I també molta devoció.

Un capellà, Jaume Albesa,

Estava en un hospital

I confessava a un soldat

Que allà estava molt malalt.

Com que veia que es moria

Li va donar al capellà

Un bon tros del *lignum crucis*

Que se'l podia quedar.

Que l'havia tret de Roma,

D'allí l'havia robat

Quan les tropes imperials

Al "Saquí" havien entrat.

Si es parla del *lignum crucis*

Com potser tots ja sabeu,

Es parla d'un tros de fusta,

D'un tros de la Vera Creu.

I va quedar la relíquia

En poder del capellà.

Com que era fill de Cervera

Allà se la va emportar.

Li van fer un bon reliquiari

De plata i or com s'escau,

Presidint una capella

Que era de Sant Nicolau.

Però vet aquí que un dia

El capellà del Tarròs

Demana del *lignum crucis*

Si li podien fer un tros.

I van dir que li farien

El dia 6 de febrer,

Hi van anar testimonis

I de tècnic un joier.

Van posar el tros de fusta

A sobre d'un corporal

A l'altar entre dos ciris

Per fer dues parts iguals.

Però no van poder tallar-la,

Van fer malbé el Ganivet,

Van baldar però no en tragueren

Ni el més petit trosset.

I veient aquell prodigi

Tots van quedar atemorits:

Un capellà va provar-ho

Simplement, sols amb els dits.

I la fusta va partir-se

Netament sense esvorancs

I de dintre va sortir-ne

Una goteta de sang.

En aquell mateix moment

Un gran tro espetegà

I no hi havia cap núvol

Que el cel era serè i clar.

La devoció al Sant Misteri

Aleshores s'estengué

I no només per Cervera,

Per la comarca també.

Però l'any mil sis-cents i pico
Tot Cervera es consternà
Perquè algun lladre sacríleg
Les relíquies va robar.

I per tal de trobar el lladre
Van sortir en processó
Cantant cants de penitència
Recorrent la població.

En ser al davant d'una casa
El Sant Crist es va Clavar,
No anava ni envant ni enrera
No es podia bellugar.

I es veié de forma clara
Amb aquell senyal diví
Que era la casa del lladre,
Que el lladre vivia allí.

A l'amo d'aquella casa
El van condemnar a mort,
El fill va poder escapar-se,
Que hagués tingut igual sort.

El cap tallat van posar-hi
Per a públic escarment
En una gàbia de ferro
Tocant a l'ajuntament.

La gàbia encara hi és ara
Segons sembla i tinc entès
Si hi aneu la podreu veure
Però a dintre ja no hi ha res.

Traieu vosaltres mateixos
La moral o conclusió.
Jo aquí acabo el meu *romançó*
I ja toco el pirandó (2v.)

ACT. 3 -3r

